GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

# Un gran motiu d'esperança (i d'orgull).

Opinió | 18/02/2009 | 10:32

**Les febleses que com a país hem tingut pel que fa a aquella tríada que en diem IVA.**

Podem ser; sense uns valors i unes conviccions potents; i sense una actitud positiva i il•lusionada, barreja de realisme i d'autoestima ni tirarem Catalunya endavant ni en farem un país del qual ens puguem sentir orgullosos.

Repeteixo: hem estat crítics amb nosaltres mateixos. De vegades amb acarnissament. Referint-nos a fets passats, i a més ençà referint-nos a actituds poc serioses. A confusió d'idees de fa poc. No hem estat tendres amb nosaltres mateixos.

Però al mateix temps sempre hem mantingut la nostra fe en Catalunya. La nostra fe en nosaltres mateixos. Malgrat tot.

Per què?

Doncs perquè al costat dels perills que ens amenacen, i de les nostres falles i els nostres errors, i de les nostres febleses objectives, al costat de tot això, demostrem cada dia que som un poble que té recursos morals, que és capaç d'imaginar horitzons positius, que és valent i és generós. En molts terrenys. I que no l'espanten els reptes. Que s'hi enfronta. En positiu.

Posaré un exemple d'això.

Vaig visitar fa poc l'IES (institut d'ensenyament secundari) de Canovelles. Un poble al costat mateix de Granollers. Que l'any 1950 tenia 500 habitants, pagesos. I que avui en té 18.000, amb ben pocs pagesos. Amb un polígon industrial de 1964 que juntament amb el creixement industrial de Granollers i de tot el Vallès Oriental i amb la immigració massiva dels anys 50, 60 i 70 explica aquest creixement.

Als nois i noies –de 16 a 18 anys– que m'escoltaven els vaig explicar la història recent del seu poble, i els vaig dir: "Vosaltres sou fruit d'això, d'aquesta immigració i d'aquests canvis econòmics i socials. Els vostres pares o avis, que varen venir de fora, han fet aquest poble i aquest país. Juntament amb la gent que fa més de cinquanta anys jo ho veia en el mercat dels dijous de Granollers quan venia a comprar aviram amb el meu avi. I ara som aquí, molts més que aleshores, parlant català (en part gràcies a la immersió lingüística), arrelats a Canovelles i al Vallès, amb bona convivència i preocupats –jo, vosaltres i els vostres pares– per un futur comú."

Això és un gran èxit. Això ens ha d'enorgullir.

Però el que més em va impactar d'aquesta visita a l'IES de Canovelles no va ser això, tot i ser tan positiu. Va ser que la directora em fes entrar a l'aula d'acollida. A l'aula on durant uns mesos als nois i noies, nens i nenes acabats d'arribar d'arreu del món se'ls ensenya català i de vegades també castellà, i aquells coneixements mínims del seu nou país que els calen per poder-se incorporar a les classes amb utilitat.

Hi havia quinze o setze nois i noies. De tots els colors. De tots els horitzons. Hi vaig parlar amb

cinc.

Una noia d'uns dotze anys del Marroc. Amb el seu mocador. En català. Poques paraules, però en un bon català. Somrient i gens sorpresa. Contenta de ser a Catalunya.

Dos nois de l'Equador, de Guayaquil. Un amb faccions molt índies, l'altre, no: "Quants anys teniu? Quants anys fa que sou a Catalunya? Teniu un riu molt gran, a Guayaquil, el Guayas. És una ciutat molt bonica. Els vostres pares treballen aquí? Teniu germans?" En català. Deficient en un d'ells, millor en l'altre.

Un noi, més gran, divuit o dinou anys. Negre, alt i ben plantat. Eixerit. Somrient. Se'l veu que anirà endavant. De Dakar, el Senegal. Amb un bon català.

Una noia de quinze o setze anys. Té ganes que li pregunti. "Sóc argentina." "D'on?" "De Buenos Aires." "Així ets porteña." "Sí, sóc porteña." "Fa temps que vius a Catalunya?" "Tres anys." "Estàs contenta?" "Sí, m'hi trobo bé." "I els teus pares, viuen aquí?" "Sí, i treballen aquí." Un bon català i una cara alegre.

I la directora i els mestres, satisfets. Fa l'efecte que creuen en el que fan. I tots plegats pensem: "Hem de ser capaços que aquests també s'incorporin al nostre país."

Ningú no s'enganya. Tots sabem que és difícil crear consciència col•lectiva i condicions generals de progrés en les nostres circumstàncies. Tots sabem que Catalunya corre el perill de perdre cohesió i identitat. Però no és el primer cop que ens enfrontem a un repte així. O amb altres de semblants. Reptes de ser o no ser.

I sempre hi hem respost no tancant-nos en un reducte, o abandonant, o dimitint. Només que haguéssim reaccionat així una sola vegada ja seríem morts. Ja no existiríem com a llengua, o com a cultura, o com a poble. No existiríem. I en canvi existim. Hi som. Perquè hem decidit resistir. Resistir amb resposta activa. Defensant el català, tenint iniciativa econòmica, mirant de ser presents en el món, elaborant un concepte de país on molta gent, i gent diversa, hi tingués cabuda. Amb fidelitat al que hem estat i som, amb respecte envers tothom però exigint ser respectats.

I ara ens trobem davant d'un altre gran repte d'aquests. I d'una voluntat de donar-hi resposta novament. Repte i resposta condensats a l'aula d'acollida de l'IES de Canovelles.

Per la seva naturalesa i per la seva dimensió és un repte que no és segur que puguem superar del tot. No ens hem d'enganyar. Per tant requereix que el conjunt dels catalans fem un propòsit molt ferm de defensar la nostra identitat com a país en tots els terrenys –des del lingüístic al polític passant per l'econòmic i el nostre tarannà social– conscients que ni Canovelles ni Catalunya són com eren el 1950 i que el que compta és com són ara. I amb voluntat que tothom s'hi pugui considerar a casa seva. Amb idea clara dels drets i deures de cadascú, amb respecte envers el que ha estat un país amb personalitat molt pròpia i de llarga i positiva potència integradora i amb capacitat de servei als qui hi viuen, hi treballen i el respecten.

Repeteixo: és un repte molt gran. Però que una vegada més hem de resoldre bé.

Però només el fet de plantejar-nos-ho –i no per primer cop–, només el fet de proposar-nos-ho significa que Catalunya, com a poble no té res de vulgar, que no és un de tants. Perquè en circumstàncies semblants molts pobles i moltes cultures o bé ja han estat destruïts o han anat a

parar a la marginalitat. I nosaltres, no.

No podem estar del tot contents del que en aquest sentit fem. Ens cal més tremp encara. Però coses com l'aula d'acollida de Canovelles –repetides per tot el país– són una garantia de futur. Són un motiu d'esperança. D'esperança no vana, perquè coses com aquesta aula requereixen esforç, tenacitat, bona fe i confiança. I d'orgull, perquè signifiquen qualitat, generositat i estimació pel país i per la gent.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/11481-un-gran-motiu-desperanca-i-dorgull.htm